

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Petra Šebka a soudců Mgr. Kateřiny Kopečkové, Ph.D. a Mgr. Jana Jiráska, Ph.D. v právní věci

žalobce: **Obec Roštění**
sídlem Roštění 144, Kostelec u Holešova
zastoupen Mgr. Janou Zwyrtek Hamplovou, advokátkou
sídlem Olomoucká 36, Mohelnice

proti
žalovanému: **Krajský úřad Zlínského kraje**
sídlem třída Tomáše Bati 21, Zlín

za účasti: **Svazek obcí pro hospodaření s odpady – Bystřice pod Hostýnem**
sídlem Cihelna 1600, Bystřice pod Hostýnem
zastoupen JUDr. Jakubem Dohnalem, Ph.D., advokátem
sídlem Plzeňská 3350/18, Praha

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5.9.2018, č.j. KUZL/28968/2018, sp. zn. KUSP/28968/2018/PŽÚ,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení
- III. Žalovanému se náhrada nákladů řízení nepřiznává

IV. Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení

Odůvodnění:

1. Žalobce podanou žalobou napadá rozhodnutí žalovaného, odboru právního a krajského živnostenského úřadu, ze dne 5.9.2018, č.j. KUZL/28968/2018, sp. zn. KUSP/28968/2018/PŽÚ, kterým žalovaný podle § 141 odst. 7 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“), zamítl návrh žalobce na úhradu vypořádacího podílu ve výši 672 833 Kč, kterou žalobce požadoval vůči Svazku obcí pro hospodaření s odpady – Bystřice pod Hostýnem, v souvislosti s vystoupením z tohoto svazku.

I. Shrnutí žalobní argumentace

2. Žalobce namítá, že na úhradu vypořádacího podílu má zákonný nárok. Žalobce odkazuje na příslušná ustanovení stanov svazku obcí, dále pak na § 50 odst. 2 písm. h) zákona č. 128/2000 Sb., o obcích (dále jen „zákon o obcích“), a § 38 odst. 1 a 2 zákona č. 250/2000 Sb., o rozpočtových pravidlech územních rozpočtů (dále jen „zákon č. 250/2000 Sb.“). Podle žalobce jsou stanovy v části vyloučení nároku na vypořádací podíl absolutně neplatné, neboť zakládají nerovnost členů svazku obcí, což odporuje znění stanov samotných, dále je tím porušena obecná právní zásada, podle které se nelze vzdát svých práv předem, dále je tak založen rozpor se zákonem o obcích, který příkazuje, že metoda výplaty vypořádacího podílu musí být dána jako obligatorní součást stanov a není připuštěno, aby vypořádací podíl nebyl vůbec vyplácen; konečně uvedené představuje také rozpor se zákonem č. 250/2000 Sb., z něhož plyne, že svazek jako takový žádný vlastní majetek nemá.
3. Podle žalobce svazek obcí hospodář s majetkem obcí, které mu ho dočasně svěřily, a odchází-li obec ze svazku, odchází se svým majetkem, který jí nelze zadržovat. Vypořádací podíl může být upraven toliko co do způsobu výpočtu jeho výše; i obchodní podíl svazku v dále založené společnosti s ručením omezeným je ocenitelnou hodnotou a vystupující obec má na poměrnou část dané hodnoty právo. Zákonný pojem „vložení majetku“ není totožný se situací v obchodní společnosti; u svazku obcí jsou pouze vymezena pravidla pro správu majetku obcí, který je poskytnut svazku pro naplňování účelu založení a předmětu činnosti svazku. Kromě majetku vloženého členskými obcemi hospodář svazek také s majetkem získaným vlastní činností; svazek tak může mít i vlastní příjmy z činnosti, což se týká také případu skládky v nyní projednávané věci. S majetkem svazek nakládá pouze jako správce cizího majetku. Podle žalobce dotčené ujednání ve stanovách, znamenající povinné vzdání se majetku, odporuje také dobrým mravům. Obdobná situace by nastala tehdy, kdy by se jeden z manželů předem vzdal nároku na vypořádací podíl ze společného jmění manželů pro případ rozvodu manželství; jednalo by se o neplatné prohlášení. Nelze pominout ani kompenzační úlohu vypořádacího podílu; je nepřijatelné, aby subjekt, který se svým majetkem podílel na právnícké osobě, odešel bez jakékoliv kompenzace pouze proto, že již nechce být součástí dotčené právnícké osoby, je-li jednostranné vystoupení možné. Žalobce také odkazuje na ochranu vlastnického práva dle Listiny základních práv a svobod, a skutečnost, že právo na vypořádací podíl je základním majetkovým právem člena svazku.
4. Svoji argumentaci žalobce rozvedl v podané replice.

5. S ohledem na výše uvedené žalobce navrhl, aby zdejší soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Na svém procesním postoji žalobce setrval po celou dobu řízení před zdejším soudem.

II. Shrnutí procesního stanoviska žalovaného

6. Žalovaný nesouhlasí se žalobou, napadené rozhodnutí považuje za správné a odůvodněné. Věcně setrává na závěrech obsažených v napadeném rozhodnutí.
7. Taktéž žalovaný setrval na svém procesním postoji po celou dobu řízení před zdejším soudem. Žalovaný navrhl, aby zdejší soud žalobu zamítl.

III. Shrnutí vyjádření osoby zúčastněné na řízení

8. Podle osoby zúčastněné na řízení žalobce nárok na vypořádací podíl nemá. Odlišná úprava práva na vypořádací podíl v různých případech ukončení členství nezakládá sama o sobě jakoukoliv nerovnost. Nelze souhlasit ani s porušením zásady, podle které se nelze vzdát svých práv předem, ani s rozporem se zákonem o obcích, k čemuž osoba zúčastněná na řízení dále dodává, že u svazků vzniklých před účinností zákona o obcích postačuje soulad stanov s předchozím zákonem č. 367/1990 Sb., o obcích, účinným v době přijetí stanov, a ani z něj, ve spojení se zákonem č. 40/1964 Sb., občanským zákoníkem, neplyne právo na vypořádací podíl nebo vrácení členského vkladu. K namítanému rozporu se zákonem č. 250/2000 Sb. uvádí, že členské vklady byly výhradně peněžité, svazek obcí s nimi mohl naložit v rámci předmětu své činnosti a pravidel jednání s péčí řádného hospodáře jakkoliv, tedy je mohl i spotřebovat. Dále nesouhlasí ani s porušením dobrých mravů a zdůrazňuje, že v daném případě byla ve stanovách mj. naplněna zásada autonomie vůle.

IV. Posouzení věci

9. Žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s.ř.s.“), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s.ř.s.), žaloba je přípustná (§ 65, § 68 a § 70 s.ř.s.).
10. Zdejší soud napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.) podle skutkového a právního stavu ke dni rozhodnutí žalovaného (§ 75 odst. 1 s.ř.s.) a bez jednání za splnění podmínek podle § 51 odst. 1 s.ř.s. dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
11. Napadeným rozhodnutím žalovaný podle § 141 odst. 7 správního řádu zamítl návrh žalobce na úhradu vypořádacího podílu ve výši 672 833 Kč uplatněný vůči Svazku obcí pro hospodaření s odpady – Bystřice pod Hostýnem, z něhož žalobce vystoupil.
12. Mezi stranami není sporné, že Svazek obcí pro hospodaření s odpady – Bystřice pod Hostýnem byl založen zakladatelskou smlouvou ze dne 3.6.1993, kdy současně byly přijaty stanovy, přičemž podle zakladatelské smlouvy je předmětem činnosti svazku vytvoření svozové oblasti pro svoz domovního odpadu a založení a vybudování skládky domovního odpadu pro tuto svozovou oblast; uvedený předmět činnosti je dále v čl. II stanov rozveden tak, že zahrnuje i provádění dalších činností souvisejících se sběrem, výkupem, dopravou a likvidací odpadů. Sporné není ani to, že usnesením ze dne 29.6.2015 zastupitelstvo žalobce rozhodlo o vystoupení žalobce ze svazku obcí a dne 29.6.2015 žalobce svazku obcí oznámil své vystoupení a požádal o vyčíslení a uhrazení vypořádacího podílu.

13. Sporné v projednávané věci je, zda měl žalobce v souvislosti s vystoupením ze svazku obcí nárok na vypořádací podíl, za situace, kdy stanovy v článku VIII. odst. 2 poslední věty stanoví, že vystupující člen nemá nárok na vrácení členského příspěvku ani na vypořádací podíl z majetku svazku a nese závazky z jeho předešlého členství, které vznikly ke dni vystoupení.
14. Podle § 50 odst. 2 písm. h) zákona o obcích jsou přílohou smlouvy o vytvoření svazku obcí jeho stanovy, v nichž musí být uvedeny podmínky přistoupení ke svazku obcí a vystoupení z něj, včetně vypořádání majetkového podílu.
15. Obdobnou úpravu obsahoval již zákon č. 367/1990 Sb., o obcích (dále jen „zákon č. 367/1990 Sb.“), účinný v době založení svazku obcí, který v § 20a odst. 1 stanovil, že obce mohou vytvářet dobrovolné svazky obcí a že postavení svazků, jejich vznik a zánik upravuje zvláštní zákon. § 20a odst. 1 zákona č. 367/1990 Sb. k tomu odkazoval na § 20f a násl. zákona č. 40/1964 Sb., občanského zákoníku, upravující zájmová sdružení právnických osob. § 20h odst. 1 věty první zákona č. 40/1964 Sb., občanského zákoníku, poté stanovil, že stanovy sdružení určí název, sídlo a předmět činnosti sdružení, úpravu majetkových poměrů, vznik a zánik členství, práva a povinnosti členů, orgány sdružení a vymezení jejich působnosti, způsob zrušení sdružení a naložení s jeho likvidačním zůstatkem.
16. Podle § 38 odst. 1 zákona č. 250/2000 Sb. svazek obcí hospodaří s majetkem, který ze svého vlastního majetku vložily do svazku obcí jeho členské obce podle stanov svazku obcí, a dále s majetkem, který získal svou vlastní činností.
17. Podle § 38 odst. 2 zákona č. 250/2000 Sb. majetek vložený obcí do hospodaření svazku obcí zůstává ve vlastnictví obce. Orgány svazku obcí s ním mohou nakládat jen v souladu s majetkovými právy, které na ně členská obec přenesla podle stanov svazku obcí. Majetková práva k vlastnímu majetku obcí, která jsou vyhrazena obecnímu zastupitelstvu, nelze převést na orgány svazku obcí.
18. Podle zdejšího soudu nelze souhlasit se žalobcem, že vypořádací podíl může být ve stanovách upraven pouze co do způsobu výpočtu jeho výše, nikoliv však co do otázky, zda na něj vystupující obec má či nemá nárok; takový závěr z § 50 odst. 2 písm. h) zákona o obcích neplyne. Dotčené ustanovení totiž uvádí, že stanovy svazku obcí upraví mj. podmínky vystoupení obce ze svazku, včetně vypořádání majetkového podílu, přičemž podle zdejšího soudu podmínkou vypořádání majetkového podílu je také skutečnost, zda vůbec vypořádání majetkového podílu je možné, tedy zda jej stanovy vůbec připustí. Mělo-li by se jednat pouze o úpravu způsobu výpočtu vypořádacího podílu, bylo by tak podle zdejšího soudu zcela zjevně uvedeno, jak je tomu kupříkladu u rozdělení zisku svazku obcí dle § 50 odst. 2 písm. g) zákona o obcích, podle něhož musí být ve stanovách uveden způsob rozdělení zisku a podíl členů na úhradě ztráty svazku obcí.
19. I ze žalovaným odkazované komentářové literatury plyne, že *„Ve stanovách musí být uvedeny podmínky přistoupení ke svazku obcí a vystoupení z něj, včetně vypořádání majetkového podílu...Zákon nestanovuje pravidlo, jak podrobně musí být podmínky přistoupení ke svazku obcí a vystoupení z něj a jak podrobně musí být ve stanovách upraveno vypořádání majetkového podílu.“* (Váňa, L. in Vedral, J. a kol. Zákon o obcích (obecní zřízení), 1. vydání. Praha: Nakladatelství C.H.Beck, 2008. ISBN 978-80-7179-597-1). I s ohledem na uvedené konstatování podle zdejšího soudu nelze dovozovat, že by stanovy svazku obcí

mohly upravit toliko způsob výpočtu výše vypořádacího podílu, nikoliv však již samotnou otázku, zda má vystupující obec nárok na tento podíl či nikoli.

20. Dále zdejší soud odkazuje na závěry odborné literatury týkající se předchozí právní úpravy dle

§ 20a odst. 1 zákona č. 367/1990 Sb. ve spojení s § 20h odst. 1 věty první zákona č. 40/1964 Sb., občanského zákoníku, z níž plynulo, že stanovy zájmového sdružení právnických osob (resp. též svazku obcí) určí mj. úpravu majetkových poměrů, vznik a zánik členství či práva a povinnosti členů: „*Významná je úprava majetkových poměrů sdružení. V rámci toho stanovy určí například, zda sdružení získá svůj majetek (anebo jeho část) z vkladů či z členských příspěvků a jaké jsou zásady pro hospodaření sdružení... Vedle otázek vztahujících se k zájmovému sdružení jako k instituci musí stanovy sdružení upravit rovněž otázky spojené s členstvím v něm. Především je třeba stanovit, jak členství ve sdružení vzniká i jak zaniká a stejně tak jaká oprávnění a jaké povinnosti členům zájmového sdružení z jejich členství vyplývají. Zákon projektantům stanov v tom směru nedává žádné bližší vodítko, vyjma dovolení, že stanovy mohou členství ve sdružení vázat na placení příspěvku. Tvořivosti zakladatelů sdružení je ponecháno rozhodnutí, zda bude sdružení koncipováno jako korporace otevřená či uzavřená, jaká pravidla se uplatní pro iniciaci nových členů, jak budou členové sdružení evidováni, kdo bude mít k této evidenci přístup, budou-li členové moci ze sdružení vystoupit a za jakých podmínek...“.* (Eliáš, K. in Švestka, J. a kol. Občanský zákoník, I, II, 2. vydání. Praha: C.H.Beck, 2009. ISBN 978-80-7400-108-6). Ani z uvedeného podle zdejšího soudu neplyne, že by stanovy nemohly obsahovat úpravu vylučující nárok vystupující obce na vypořádací podíl.

21. Pokud jde o § 38 odst. 1 zákona č. 250/2000 Sb., tak z něj sice plyne, že svazek obcí hospodář zásadně s majetkem (vlastnictvím) obcí, které jej ze svého majetku do svazku obcí vložily (a nadto dále s majetkem, který svazek obcí získal svou vlastní činností), nicméně ani z toho podle zdejšího soudu nelze dovozovat, že by tím byl založen nárok obce na vypořádací podíl při vystoupení obce ze svazku obcí, neboť jak upozornil již žalovaný v napadeném rozhodnutí, pokud v daném případě došlo ke „konzumaci“ takového majetku za účelem zajištění provozu svazku, nelze dovozovat, která část peněžních prostředků od jednotlivých členů byla spotřebována a jak. Uvedené souvisí také se skutečností, na kterou upozornil žalovaný v napadeném rozhodnutí, že roku 2000 svazek obcí se společností .A.S.A. International Holding GmbH založil společnost .A.S.A. skládka Bystřice, s.r.o. (nyní Skládka Bystřice, s.r.o.), kde svazek obcí vložil coby nepeněžitý vklad veškerý majetek související se skládkou, přičemž následně došlo ke změně stanov, podle kterých vystupující člen nemá nárok na vrácení členských příspěvků ani vypořádací podíl z majetku svazku; od roku 2017 se poté svazek obcí stal jediným společníkem dotčené společnosti; po založení dotčené společnosti a vložení prostředků do ní svazek obcí nedisponuje prostředky k vyplácení vypořádacích podílů a hospodář již jen s nutně nezbytnými prostředky pro zajištění svého provozu.
22. Pokud z § 38 odst. 1 zákona č. 250/2000 Sb. plyne, že svazek hospodář dále s majetkem, který získal svou vlastní činností, nelze souhlasit se žalobcem, že svazek obcí žádný svůj majetek nemá. Z výše uvedených důvodů pak nelze přisvědčit žalobci ani v tom, že pokud v daném případě žalobce určitý majetek pro činnost zajišťovanou svazkem obcí poskytl, měl by při vystoupení ze svazku s příslušným majetkem také odejít. Byl-li takový majetek, představovaný finančními vklady a příspěvky, použit k naplňování předmětu činnosti svazku, nelze ani dovozovat, že by s takovým majetkem měl žalobce ze svazku odejít a že

je mu zadržován. Pokud žalobce k argumentaci, že svazek obcí prakticky nemá vlastní majetek ani vlastní příjmy, dále odkazuje na „odbornou literaturu,“ zdejší soud dodává, že žalobce na žádný konkrétní zdroj neodkazuje.

23. Proti nároku na vyplacení vypořádacího podílu vystupující obci tak v dané věci hovoří následující skutečnosti: a) stanovy tento nárok vylučují, což je podle zdejšího soudu samo o sobě dostačující pro závěr, že vystupující obec takový nárok nemá; b) svazek obcí po založení společnosti s ručením omezeným hospodář pouze s nezbytnými prostředky k zajištění svého provozu (tento závěr, který žalovaný podrobně rozvedl především na straně 8 napadeného rozhodnutí, žalobce nezpochybňuje); c) majetek žalobce vložený do svazku obcí byl zkonsumován; d) ne všechen majetek, se kterým svazek obcí hospodář, je majetkem obcí.
24. Pokud jde o namítanou nerovnost, která má pramenit z toho, že členové vystupující ze svazku obcí nemají nárok na vypořádací podíl, avšak členové, jejichž členství zaniklo zrušením svazku, ano, tak podle zdejšího soudu potenciální právo na vypořádací podíl vystoupivšího člena (obce) ze svazku obcí nelze ztotožňovat s právem na podíl na likvidačním zůstatku při zrušení svazku obcí; ze stanov dotčeného svazku obcí přitom plyne (čl. VII. odst. 4 stanov), že pokud členská schůze rozhodne o zrušení svazku, majetek svazku po vypořádání všech pohledávek a závazků se rozdělí mezi jednotlivé členy svazku v poměru odpovídajícímu počtu občanů jednotlivých obcí svazku ke dni, ke kterému se stali členy svazku. Situaci, kdy člen svazku obcí za trvání existence svazku obcí z tohoto svazku vystupuje, a kdy je svazek zrušen. Jak správně akcentoval žalovaný v napadeném rozhodnutí, při vystoupení jednoho z členů funguje svazek dále a dále pro zbylé členy zajišťuje svoz odpadu, přičemž při likvidaci by došlo nejprve k vyrovnaní veškerých závazků svazku (nikoliv pouze splátek úvěru na konkrétní rok, jak vyplývá z rozpočtu, ale celé výše úvěru), k vyzvání všech věřitelů k přihlášení pohledávek, k provedení komplexního rozboru hospodaření a teprve následně by došlo k rozdělování likvidačního zůstatku mezi členy svazku; v okamžiku likvidace je majetek právnické osoby v danou chvíli pro tuto osobu coby zanikající nepotřebný, proto se rozděluje mezi zbývající členy.
25. Je tedy zjevné, že nárok na vypořádací podíl při vystoupení člena svazku obcí nelze ztotožňovat s právem na podíl na likvidačním zůstatku. Pokud tedy stanovy nepřipouštějí právo vystupující obce na vypořádací podíl, a toto pravidlo platí pro všechny obce vystupující za trvání svazku obcí, nejedná se podle zdejšího soudu o nerovné zacházení, přestože při zrušení a likvidaci svazku obcí právo na majetkový podíl (s ohledem na majetkovou situaci svazku obcí) obce mají. Zdejší soud pak dále dodává, že úvaha žalobce týkající se způsobu výpočtu vypořádacího podílu, včetně odkazu na rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 29.4.2014, sp. zn. 29 Cdo 3610/2013, není relevantní právě s ohledem na skutečnost, že vyloučení práva vystupující obce na vypořádací podíl ve stanovách svazku obcí dotčená právní úprava připouští.
26. Zdejší soud také musí odmítnout argumentaci rozporem s dobrými mravy; nelze souhlasit, že by byl žalobce zbaven svých práv za situace, kdy se podílel na vybudování určitých hodnot mj. vlastními vklady, a že by poté na základě stanov byl povinen vzdát se svého majetku. O takové situaci by teoreticky bylo možné uvažovat v případě, že by žalobce přispíval na činnost svazku obcí, avšak ničeho by z této činnosti neměl; nic takového však žalobce netvrdí. Jak upozornil již žalovaný v napadeném rozhodnutí, hrazením nákladů na provoz svazku obcí a placením členských vkladů docházelo k zajištění fungování svazku obcí, jehož byl žalobce řádným členem, a potažmo k zajištění svozu odpadu na území

žalobce. Z uvedených důvodů poté nelze přisvědčit ani namítanému porušení základního majetkového práva člena svazku obcí a vlastnického práva, chráněného Listinou základních práv a svobod.

27. Pokud jde o námitku porušení obecné právní zásady, podle které se (až na výjimky upravené v občanském zákoníku) nelze vzdát svých práv předem, tak k ní zdejší soud uvádí, že zákon č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, upravuje situace, kdy se subjekt nemůže vzdát svých práv předem; obecně však takové ujednání vyloučeno není. To, že se na svazek obcí aplikují ustanovení zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku, především pak ta o právnických osobách, plyne z § 49 odst. 3 zákona o obcích, podle něhož je svazek obcí právnickou osobou. Ani ze zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku, či předchozího zákona č. 40/1964 Sb., občanského zákoníku, účinného do 31.12.2013, ani ze speciální právní úpravy týkající se svazku obcí obsažené v zákoně o obcích neplyne, že by stanovy svazku obcí nemohly obsahovat ustanovení, podle kterého nemá obec vystupující ze svazku obcí za trvání tohoto svazku nárok na vypořádací majetkový podíl.
28. S ohledem na výše uvedené tedy zdejší soud nemůže souhlasit se žalobcem ohledně namítané absolutní neplatnosti stanov z důvodu, že by vyloučením práva na vypořádací podíl zakládaly nerovnost členů svazku, porušovaly obecnou právní zásadu o nemožnosti vzdát se svých práv předem, odporovaly zákonu o obcích a dobrým mravům. Přirovnání dané situace ke vzdání se nároku na vypořádací podíl ze společného jmění manželů pak nepovažuje zdejší soud za případné již z toho důvodu, že se jedná o zcela rozdílný institut.
29. Pokud jde o namítanou kompenzační úlohu vypořádacího podílu, kdy podle žalobce nelze připustit, aby subjekt, který se svým majetkem podílel na právnické osobě, odešel bez jakékoliv kompenzace pouze proto, že již nechce být součástí této právnické osoby, zdejší soud již výše vysvětlil, že možnost vyloučit právo na vypořádací podíl při vystoupení obce ze svazku obcí právní úprava nevylučuje, a současně nelze tvrdit, že by žalobce z účasti ve svazku obcí ničeho neobdržel s ohledem na předmět činnosti a účel tohoto svazku, tedy že by žalobce poskytl resp. průběžně poskytoval majetek a přitom se mu nedostalo žádného protiplnění z účasti v tomto svazku.
30. Co se týká zápisu z předsednictva svazku ze dne 25.8.2015, podle jehož bodu 3 nemají vystupující obce dle platných stanov nárok na vypořádací podíl a pokud se požadavku na jeho výplatu nevzdají, musí svůj nárok uplatnit soudní cestou a svůj nárok nejprve vyčíslit, přičemž soudní řízení by mohlo trvat několik let a náklady na něj by hradily vystupující obce, tak nelze souhlasit se žalobcem, že by z toho mohlo plynout, že svazek nárok uznává a pouze předpokládá, že se ho obce jednostranně vzdají, neboť i v odkazovaném zápisu z jednání předsednictva je jednoznačně uvedeno, že stanovy nárok na vypořádací podíl vylučují. Z odkazu na možnost vystupující obce domáhat se svých práv soudní cestou nelze dovozovat uznání takového nároku. To, že uvedené konstatování zachycené v zápisu jednání předsednictva svazku má odradit vystupující obce od soudního řízení, neboť předjímá „letitý a nákladný soudní spor“, považuje zdejší soud za nepodloženou domněnku a především za nerozhodnou skutečnost pro nyní projednávanou věc.
31. K návrhu na dokazování obsahem správního spisu (především stanovami, dále listinou, kterou žalobce oznámil svazku obcí své vystoupení z tohoto svazku, a výpisem z usnesení zastupitelstva žalobce schvalujícího vystoupení ze svazku obcí) zdejší soud uvádí, že se se

správním spisem podrobně seznámil, přičemž v souladu s ustálenou judikaturou správních soudů platí, že obsahem správního spisu se nedokazuje (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14.5.2015, č.j. 7 As 83/2015-56). Pokud jde o odkaz žalobce na závěrečný účet svazku obcí v souvislosti s výpočtem výše vypořádacího podílu, tak tím bylo nadbytečné dokazovat za situace, kdy zdejší soud shledal správným závěr žalovaného, že žalobce nárok na vypořádací podíl nemá.

32. Zdejší soud tedy neshledal žalobu důvodnou a nad rámec uplatněných žalobních bodů nezjistil žádnou vadu, jež by atakovala zákonnost napadeného rozhodnutí a k níž by musel přihlížet z úřední povinnosti, a proto žalobu podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

V. Náklady řízení

33. O nákladech řízení zdejší soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce nebyl ve věci úspěšný, a proto mu nenáleží právo na náhradu nákladů řízení; to by náleželo procesně úspěšnému účastníkovi, kterým byl žalovaný. Zdejší soud však nezjistil, že by žalovanému vznikly náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti, a proto rozhodl, že se mu náhrada nákladů řízení nepřiznává.
34. Ve vztahu k osobě zúčastněné na řízení pak soud rozhodl tak, že nemá právo na náhradu nákladů řízení o žalobě. Osoba zúčastněná na řízení má právo na náhradu pouze těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil; případně jí soud může z důvodů zvláštního zřetele hodných na návrh přiznat i náhradu dalších nákladů řízení (§ 60 odst. 5 s.ř.s.). V daném případě však žádná z těchto zákonem předvídaných situací nenastala.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 19. listopadu 2020

Petr Šebek v.r.
předseda senátu